

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXXII. In quo de apprehensionibus, quas intellectus, ab interioribus
sentimentis, quæ supernaturaliter in anima efficiuntur, recipit, agitur;
illorum causa assignatur, & qua ratione se debeat ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

cipit, vniuersus eius conatus minor est: nec est quod aliquam deceptionem vereatur: nam neque intellectus, neque cadæmon sese immiscere huic rei queunt, nec malignus iste spiritus ad efficiendum passiuè substantialem effectum, in aliqua Anima, ita vt illi effectum verbiq; sui habitum imprimat; potens est: quamuis animas spontaneo ipsarum pacto sibi traditas manendo in eis velut dominus, possit per suggestionem ad effectus extremæ malitiæ permouere. Cum enim tales animæ voluntaria nequitia essent illi vnitæ, nullo negotio possent illas dæmon ad dictos effectus impellere. Nā experientia ipsa teste videmus, magnā eum animabus etiā probis multis in rebus per suggestionem vim inferre, non mediocrem efficaciam suggestionibus istis suis imprimendo, quas si non ita essent probæ, multo maiori cum impetu possent inuadere. Effectus tamen ne verisimiles quidem istis, de quibus sumus loquuti effectibus, bonis, imprimere potest: nulla enim comparatio esse potest verborum ipsius, cum Diuinis, omnia Dæmonis verba sunt, ac si non essent verbis collata Diuinis, nec effectus illorum aliquid est, comparatione ad effectus Diuinorum. Nam idcirco dixit Deus per Ieremiam: *Quid paleis ad triticum? numquid non verba mea sunt quasi ignis, & quasi malus conterens petram?* Et sic substantialia ista verba promouent plurimum iuuantque animam ad vñionem cū Deo: & quo interiora magis fuerint, magis etiam substantialia sunt, plusque vtilitatis adducunt Animæ. *Felix fortunataque anima quam DEVS tali verbo fuerit allocutus. Loquere Domine, quia audit seruus tuus.*

(*)

CAPVT XXXII.

In quo de apprehensionibus, quas intellectus, ab interioribus sentimentis, quæ supernaturaliter in anima efficiuntur, recipit, agitur; illorum causa assignatur, & qua ratione se debeat anima in illū gerere, ne viam Diuinæ vñionis impediatur; prescribitur.

Consequens est, vt nunc de quarto positionū modo seu genere disseramus, quas dicebamus in intellectum deriuari posse à quibusdam spiritualibus sentimentis, quæ multoties in Anima spiritualis hominis supernaturaliter efficiuntur, quas etiam inter distinctas intellectus apprehensiones recensuimus.

Spiritualia hæc sentimenta distincta, duobus modis contingere possunt. Primi modi sunt, sentimenta in voluntatis affectu. Secundi verò, sentimenta sunt, quæ licet in voluntate quoque sedem habeant; quia tamen intensissima, sublimissima, profundissima ac secretissima sunt, non videntur illam attingere, sed in ipsa Animæ substantia perficiuntur. Veraque multifariam eueniunt. Primi modi, quotiescunque à Deo sunt, sublimissima sunt: Verùm secundi modi sentimenta prorsus sunt eminentissima, summæque vtilitatis. Quorum originem & causam, à qua permanant, bonaque opera, propter quæ Deus sublimes ad eò fauores tribuit, nec Anima ipsa, nec qui illius curam gerit cognoscere & intelligere queunt: non enim à quibuscunque operibus, quæ anima peragere possit, nec à considerationibus meditationibusq; ipsius dependent; licet huiusmodi res sint bonæ dispositiones ad illa

P 3.

ob-

Hæc spiritualia sentimenta bifariam eueniunt.

Sentimentorum istorum origo est prorsus ignota.

B.

Ioannis
Cruce

Opera
Mystica

III

124

obtinenda, largitur illa Deus cui vult, & ob quam caulam illi placet. Continget quippe personam aliquam in multis operibus bonis sese exercuisse, nec tamen huiusmodi tactus ab eo impetrare, è contra verò, alteram, quæ pauciora multo edidit opera, affatim illos eoque sublimissimos obtinere. Vnde nec est necesse vt anima actu spiritualibus rebus vacet, & occupetur (licet multo fatius sit ad illa suscipienda eis vacare) vt Deus tactus istos tribuat, ex quibus anima dicta sentimenta haurit, multoties tamen nihil minus, quam de illis anima cogitat. Tactus isti quidam sunt distincti citoque transeuntes; alij verò non adedò sunt distincti, & amplius durant.

Sentimenta hæc, in quantum sunt sentimenta (secundum quod de illis hoc loco solummodo egimus) nequaquam ad intellectum spectant; sed ad voluntatem; quamobrem etiam non dissero de ijs hoc loco ex professo, donec de nocte obscura purgationeque voluntatis ab affectionibus suis libro tertio disputemus. Sed quoniam crebro, imò vt plurimum derivatur ex illis in intellectum expressior perceptibiliorque apprehensio, notitia ac intelligentia, operæ pretium est, aliquà hoc loco illarum ob istum solum finem mentionem facere.

Sciendum itaque est ex omnibus istis sentimentis siue illa à Diuinis tactibus repentinis subitanisque, siue à successiuis ac durabilioribus oriuntur; multoties (vt dixi) resultare, & redundare intellectum, apprehensionem notitiæ, vel intelligentiæ: quod nihil esse solet aliud, quam sublimissimus quidam dulcissimus intellectui Dei sensus, cui nullo modo nomē imponi potest. sicut nec sentimento, à quo redūdat. Huiusmodi autem notitiæ, interdum vno, interdū verò alio modo cōtingunt:

liquādo magis sublimes sunt & claræ, aliquando verò minus, secundum quod etiam sunt tactus diuini, qui sentimenta producant, ex quibus notitiæ istæ proficiuntur, ac iuxta illorum pro, rietatem.

Non est cur hoc loco multis vitantur verbis ad circumspēctum reddendum, dirigendumque per notitias istas, in hunc ad vniōnem cum Deo intellectum. Cum enim dicta sentimenta passiuè in Anima efficiantur, sine eo quod ipsa effectiuè aliquid ex sua parte ad ea recipienda concurrat, ita etiam notitiæ ex illis resiliētes passiuè in intellectu, quem Philosophi passibilem dicunt, absque eo quod aliquid ex se operetur, recipiuntur.

Quamobrem ad non errandum in hac parte, nec illorum commoda præpediendum, nihil etiam intellectus in illis conari moliriq; debet, sed sese passiuè exhibeat, voluntatem ad liberum & gratum assensum flectendo, & capacitatem suam naturalem nequaquam intermiscendo. Vt enim in successiuis verbis euenire docuimus, facillimè nulloque negotio actiuitate ac operatione sua disturbabit & in nihilum rediget notitias illas delicatas, quæ sunt quædam sapidæ dulcesque intelligentiæ supernaturales, quas naturalis capacitas non attingit, neq; illas operando comprehendere potest, sed duntaxat recipiendo. Vnde nec ad eas obtinendas conari debet, ne forte conatu isto excitatus intellectus, ex seipso notitias alias formare moliat; & ne dæmoni illo temporis puncto, ad varias alias falsasque ingerendas, aditus aperiatur. Quod ipse egregiè medijs dictis sentimentis præstare potest, adhibitis ad hoc corporeis sensibus. Quapropter religatè, humiliter passiuèque se in illis gerat, cum enim passiuè illa à Deo recipiat; ipse quoque ea illi largietur cum illi placuerit, humilem illam & abs-

In intellectu
sua ista
passiuè in
anima re-
cipiuntur.

Quamobrem
intellectus
sese gerere
debet in
istis senti-
mentis

Qualiter
sese gerat
debet in
istis senti-
mentis

Extra
intellectum
sese gerat
debet in
istis senti-
mentis

& absq; proprietate vlla animaduerten-
do. Atq; hoc modo non impedit in se v-
tilitatem profecto maximam, quam noti-
tiaz istz in ordine ad vnionem diuinā pa-
riūt: siquidē vniversi tactus isti sunt tactus
vnionis, quz passiuē in anima efficitur.

NOTA. Vniuersa doctrina, quz libro hoc de
totali abstractione, & contemplatione
passiua allata est, in qua permittit se à Deo
duci anima per omnium creaturarum rerū
obliuionem, imaginumque & figurarum
nuditatem, detinendo ac occupando se
simplici intuitu in suprema veritate de-
fixo; non solum accipienda & intelligen-
da est de actu illo perfectissimz contem-
plationis, cuius sublimem & omnimodē
supernaturalem quietem, etiam filia Ieru-
salem, boni videlicet discursus & medita-

NOTA. tionis, si illis eo tempore anima insistere
vellet, præpediant: verū etiam pro toto
illo tempore intelligenda est, quo domi-
nus noster iam dictam simplicem, gene-
ralem & amorosam aduertentiam seu at-
tentionem impertitur, vel certe anima
gratiz diuinæ auxilijs adiuta, se ipsam in
illa collocauerit ac constituerit. Tunc
enim temporis semper conandum & la-
borandum est, vt in quiete intellectus per-
maneat, nullas alias formas, figuras noti-
tiazque particulares intermiscendo, nisi
forte hoc cursim admodum fiat, & cum
valde exiguo studio, nam hoc faciendum
est, cum quadam amoris suauitate ad se
amplius inflammandum. Cæterum extra
hoc tempus in omnibus suis exercitijs, &
operibus vti debet memoriarum ac bo-
narum meditationum adminiculis, idque
eo modo & medio, quo maiorem deuo-
tionem & vtilitatem senserit, singularif-
simè verò vti debet memoria & medi-

tatione vitæ, passionis & mortis Domini
nostri Iesu Christi, vt actiones suas, exerci-
ticia & vitam, illi valeat conformare.

Conclusio
Libri

Et hæc satis sunt, vt huic materiæ de ap-
prehensionibus supernaturalibus intelle-
ctus finem imponamus, quantum ad de-
ducendum dirigendumq; per illas intel-
lectum in fide ad diuinam vnionem atti-
net. Arripitor autem, satis me de illis
dixisse; quidquid enim Animæ circa in-
tellectum acciderit, reperiet doctrinam
cautelamque pro illis necessariam, in al-
latis iam diuisionibus. Et licet aliquando
aliquid à Deo diuersum ac discrepans e-
mergat, vt in nulla ex allatis distinctio-
nibus comprehendatur (quamuis existimem
nullam futuram intelligentiam, quæ non
possit ad aliquā ex quatuor distinctarum
noticiarum modis reuocari) potest tamen
doctrina cautelaque pro illa ex ijs, quæ de
alijs similitudinem cum quatuor illis no-
titijs habentibus dicta sunt, elici. Atque
ita ad Tertium Librū gradum faciemus,
in quo Deo fauente de purgatione spiri-
tuali ac interiori voluntatis, eius videlicet
interiorum affectuum (quam hoc loco ac-
tuum noctem appellamus) verba facie-
mus. Prudentem ergo Lectorem amanter
oratum volo, vt benigno ac sincero ani-
mo hæc perlegat, si enim iste desit, ex
quacunque sublimissima etiam ac perfe-
ctissima doctrina minime decerpitur v-
tilitas illa, quam in se continet, neque et-
iam tanti illa sit, quantum promereretur;
quanto magis doctrina hoc meo ru-
di stilo exarata, quem in mul-
tis admodum imperfe-
ctum non diffiteor.

(.°)

NOTA.

B.
Iohannis
Cruce

Opera
Mystica

NVI

124

SECUNDI LIBRI FINIS.

LIBER